

ДЗВЕРЫ ВЫСТАЎКІ ЗНОЎ РАСЧЫНЕННЫ

Першага мая зноў гасцінна расчыняцца дзверы Выстаўкі дасягненняў народнай гаспадаркі СССР. З кожным годам усё багацейшымі і больш разнастайнымі становяцца яе экспанаты. Але ў гэтым сезоне наведвальнікі убачаць на ёй асабліва многа навінак — плён натхнёнай працы савецкага народа.

Цяжка нават у агульных рысах абмаляваць і пералічыць узоры ўсяго таго новага, што створана ў нашай краіне за апошні год і прадстаўлена на ўсенародны агляд, — гаворыць дырэктар ВДНГ Б. Н. Багданаў. — У павільёнах прамысловасці і транспарту будзе дэманстравацца больш за 4 700 машын, станкоў, прыбораў, апаратаў, а таксама іх мадэляў і макетаў. Прадстаўлена таксама каля 18 тысяч вырабаў, лёгкай прамысловасці, у тым ліку са штучных і сінтэтычных матэрыялаў, і многа тавараў народнага ўжытку. У паказе сваіх дасягненняў прымаюць удзел 88 саўнаргасаў, больш дзюх тысяч прамысловых прадпрыемстваў і 525 навукова-даследчых, праектных і канструктарскіх арганізацый.

Як заўсёды, увагу многіх наведвальнікаў прыцягне павільён «Машынабудаванне». Яго экспазіцыя адлюстроўвае дасягненні і асноўныя напрамкі тэхнічнага прагрэсу ў чорнай і каларавай металургіі, вугальнай прамысловасці, станкабудаванні, у цяжкім машынабудаванні, аўтамабільнай прамысловасці і стандартызацыі вытворчасці. Тут будзе прадстаўлены вопыт работы перадавых прадпрыемстваў. Многа месца ўдзелена паказу аўтаматызацыі вытворчых працэсаў.

Значна папоўніліся экспанаты павільёна «Хімічная прамысловасць». Несумненна, і ў гэтым годзе будзе, як заўсёды, мнагалюдна ў павільёне «Радыёэлектроніка».

Партыя і ўрад удзяляюць вялізную ўвагу павелічэнню выпуску вырабаў масавага ўжытку. Лепшыя узоры іх, прадстаўленыя на выставку, павінны садзейнічаць таму, каб наша лёгкай прамысловасць выпускала як мага больш тканін, касцюмаў, абутку і іншых найбольш дасканалых па сваёй якасці тавараў.

Карэнным чынам зменена экспазіцыя раздзелу сельскай гаспадаркі. Свой вопыт і дасягненні дэманструюць 550 калгасаў, саўгасаў і апорна-ўзорных гаспадарак, каля 60 навукова-даследчых устаноў і больш за паўтары тысячы перадавікоў і наватараў. У яго павільёнах раскрываецца вопыт лепшых калгасаў і саўгасаў краіны, якія адмовіліся ад заганнай травалюльнай сістэмы земляробства, правільна выкарыстоўваюць асноўнае багацце — зямлю і атрымліваюць з найменшымі затратамі найбольшую колькасць прадукцыі. Намнога больш, чым у мінулы годзе, — каля 700 — прадстаўлена розных узораў сельскагаспадарчых машын, трактараў, абсталявання і прыбораў. Больш сотні з іх пакажуць у рабоце.

Павільён «Кукуруза» дапоўнены яшчэ адным будынкам, размешчаным наспраць у ім прадстаўлены прадукты, атрымліваемыя з зерня і сцяблоў гэтай каштоўнейшай культуры. Тут жа будуць прадавацца і прадукты, якія вырацоўваюць з кукурузнага зерня.

У ліку павільёнаў, экспанаты якіх адлюстроўваюць імклівы рост навукі і культуры ў нашай краіне, хочацца адзначыць павільён «Акадэмія навук. Космас». Ён узабагаціўся матэрыяламі аб нашым пранікненні ў тайны Сусвету, аб гістарычных палётах Ю. А. Гагарына і Г. С. Цітова.

Выстаўка адлюстроўвае нашы дасягненні, з'яўляецца ўсенароднай школай перадавога вопыту. Становячыся з году ў год усё прыгажэйшай, выстаўка служыць і ўлюбёным месцам адпачынку масквічоў і гасцей сталіцы.

Слаўся, Айчына ты наша свабодная!

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА
ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ
СВЯЗЕЙ З СВАЙЧЫННІКАМІ

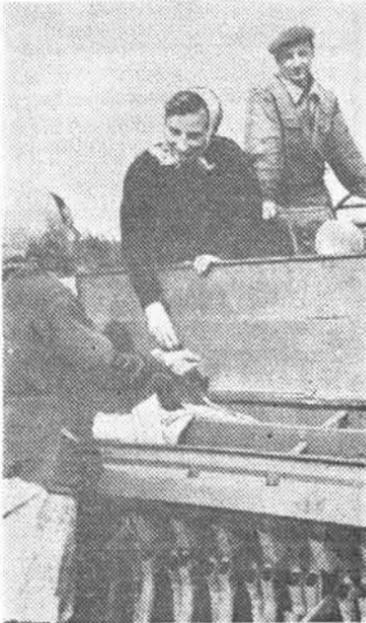
№ 32 (616)

Красавік 1962 г.

Год выдання 8-ы

Нядаўна на Беларускай аўтазаво-дзе распрацаваны кантэяцель для падборкі рамы з пярэднім і заднім мастамі. Простае па канструкцыі і кіраванню прыставакне дазваляе ў два разы павялічыць вытворчасць працы. НА ЗДЫМКУ: начальнік тэхнічнай галоўнага канвеера Л. Левін і слесар-зборшчык В. Лаўрэці ў час вырабавання кантэяцеля.

У сельгасарцелі «Радзіма Якуба Коласа» Стаўбцоўскага раёна прыступілі да сямбы ільну. Усе 205 гектараў зямлі, адведзеныя пад лён, добра ўжо насаджаны. Сямбы вядзецца адборным насеннем. НА ЗДЫМКУ: звенявая перадавога ільнаводчага звяна Л. П. Дзямідовіч, аграном калгаса Г. І. Тарасевіч і трактарыст Д. І. Міцкевіч на сямбе ільну.

Заслужаная ўзнагарода

У гэтыя светлыя перадсвяточныя дні радаснага навіна з хуткасцю маланкі абляцела гарады і вёскі Беларусі: вядомаму беларускаму паэту і грамадскаму дзеячу Пятру Усцінавічу Броўку Прэзідыум Вярхоўнага Савета Беларускай ССР прысвоіў званне Народнага паэта Беларусі.

За заслугі ў развіцці савецкай літаратуры і актыўную гра-

мадскую дзейнасць званне Народнага пісьменніка Беларускай ССР прысвоена таксама старэйшаму беларускаму празаіку Міхаілу Ціханавічу Лынькову.

Грамадскасць Беларусі гора-ча віншуе сваіх любімых аўтараў і жадае ім доўгіх год плённай працы на карысць Радзіме.

СПРАВА ЛЕНІНА ПЕРАМОЖА

22 красавіка ў сталіцы нашай Радзімы Маскве ў памяшканні Вялікага тэатра Саюза ССР адбылося ўрачыстае пасяджэнне, прысвечанае 92-й гадавіне з дня нараджэння Уладзіміра Ільіча Леніна. Ушанаваць памяць заснавальніка першай у свеце сацыялістычнай дзяржавы прышлі рабочыя, дзеячы навукі і культуры, калгаснікі, воіны Савецкай Арміі і Ваенна-Марскога Флоту, замежныя госці.

Пяць гадзін вечара. У прэзідыуме займаюць месцы кіраўнікі партыі і ўрада, старыя камуністы, наватары вытворчасці, вядомыя вучоныя, канструктары, военачальнікі. Прысутныя сустракаюць іх бурнымі працяглымі апладысмантамі.

Урачыстае пасяджэнне, прысвечанае 92-й гадавіне з дня нараджэння Ул. І. Леніна, адкрывае Першы сакратар Цэнтральнага Камітэта Камуністычнай партыі Савецкага Саюза, Старшыня Савета Міністраў

СССР М. С. Хрушчоў. Ён гаворыць:

Дарагія таварышы!

Сёння савецкі народ, перадавыя людзі ўсяго свету ўрачыста адзначаюць 92-ю гадавіну з дня нараджэння Уладзіміра Ільіча Леніна — вялікага мыслцеля і рэвалюцыянера, заснавальніка нашай Камуністычнай партыі і Савецкай дзяржавы, правяды прагрэсіўнага чалавечтва.

...Ленін і створаная ім партыя камуністаў узялі рабочы клас, працоўныя нашай краіны, на барацьбу за звяржэнне эксплуатацыйскага ладу. З імем Леніна, пад сцягам ленінізма мы атрымалі выдатны перамогі, пабудавалі першую ў свеце сацыялістычную дзяржаву. Пераадоляючы ўсе цяжкасці, партыя смела вяла і вядзе наш народ да камунізма адзіна правільным, ленінскім курсам.

Слова для даклада атрымлівае сакратар Цэнтральнага Камітэта КПСС тав. Л. Ф. Ільічоў.

У дзень нараджэння нашага незабыўнага настаўніка і правядыра, гаворыць ён, мы зноў і зноў аддаём даніну неўміручасці ленінскага генія, правяраем саміх сябе і як бы дакладваем заснавальніку Камуністычнай партыі і Савецкай дзяржавы аб выкананні яго вялікіх запаветаў.

Гісторыя не ведае іншага вучэння, якое аказала б такое глыбокае рэвалюцыянізуючае ўздзеянне на грамадскае развіццё свайго часу, якое аказаў і працягвае аказаць марксізм-ленінізм на грамадскае развіццё эпохі пераходу ад капіталізму да сацыялізму. Вучэнне Маркса — Энгельса — Леніна стала цяпер вучэннем і сцягам мільянаў.

К. Маркс і Ф. Энгельс навукова абгрунтавалі неабходнасць змены эксплуатацыйскай перадгісторыі чалавечтва яго сапраўднай камуністычнай гісторыі. Ул. І. Ленін, створаная ім партыя адкрылі ў кастрычніку 1917 года яе першую старонку.

Найвялікшая заслуга Ул. І. Леніна перад гісторыяй — стварэнне партыі новага тыпу — партыі навуковага камунізма, партыі наватараў. Ён выхаваў

партыю ў духу жыватворнага аптымізму, заклаў трывалы тэарэтычны, палітычны і арганізацыйны асновы партыі, выкаваў стальнае адзінства яе радаў.

Пераадоляючы цяжкасці, гаворыць далей дакладчык, загартоўваючыся ў барацьбе з трацкістамі, правымі і іншымі капітулянтамі, партыя забяспечыла поўную і канчатковую перамогу сацыялізма ў нашай краіне. Ніякія бурны і нягодны, ніякія атакі ўнутраных і знешніх ворагаў камунізма не маглі прымусіць партыю згарнуць ленінскі сцяг. Партыя сурова асудзіла культ асобы Сталіна, чужы духу марксізма-ленінізма, аднавіла і развіла ленінскія нормы партыйнага і дзяржаўнага жыцця.

Поўная перамога генеральнай лініі партыі, намечанай дваццатым з'ездам КПСС, падрыхтавала ўсе ўмовы для ўступлення нашай Радзімы ў новую

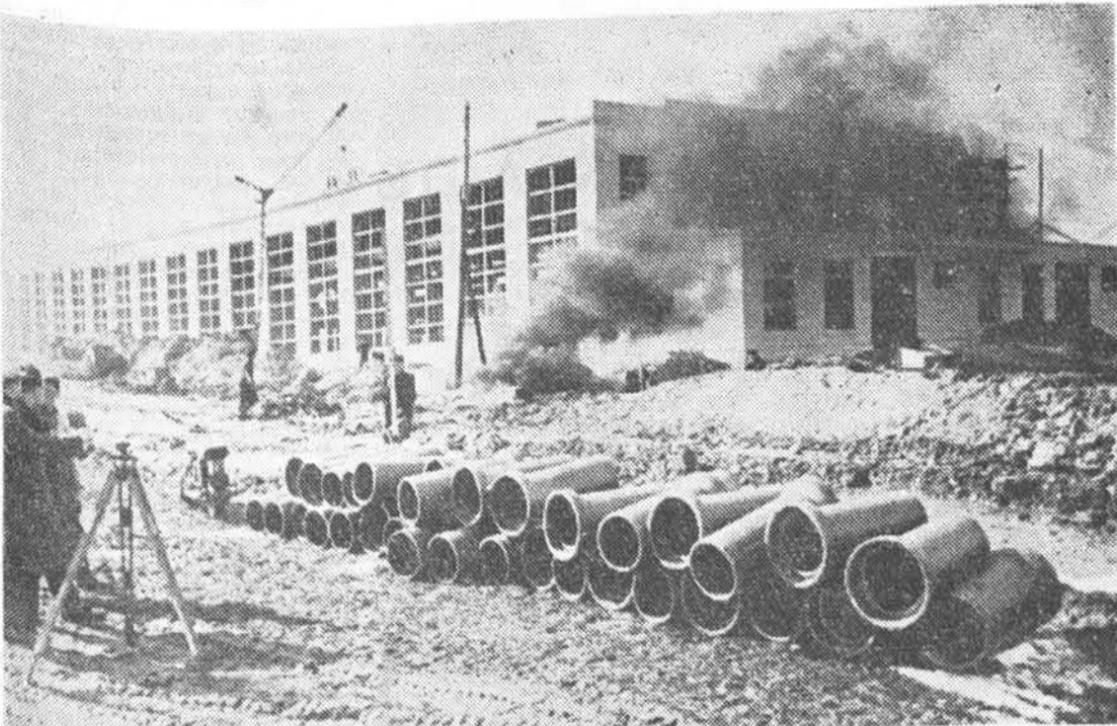
(Заканчэнне на 2-й стар.)

На арбіце „Космас-3“

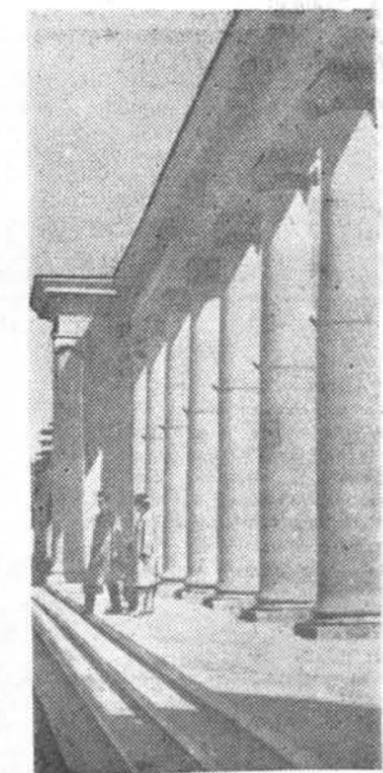
24 красавіка 1962 года ў Савецкім Саюзе зроблен паспяховы запуск на арбіту чарговага штучнага спадарожніка Зямлі «Космас-3». На спадарожніку ўстаноўлена навуковая апаратура, прызначаная для працягу даследаванняў касмічнай прасторы ў аднаведнасці з загарадзя аб'яўленай праграмай. Апрача навуковай апаратуры, на борце спадарожніка «Космас-3» устаноўлены шматканальная радыётэлементрычная сістэма і радыётэхнічныя прылады для вымярэння траекторыі.

Перыяд абарачэння спадарожніка роўны 93,8 хвілін, вугал нахілу арбіты да плоскасці экватара 48 градусаў 59 хвілін. Максімальнае аддаленне ад паверхні зямлі складае 720 кіламетраў, а мінімальнае адлегласць роўна 229 кіламетрам.

Радыётэлементрычная інфармацыя, прынятая з борта спадарожніка, сведчыць аб нармальным функцыянаванні бартавых сістэм. У каардынацыйна-вылічальны цэнтр паступае вымярэння і тэлементрычная інфармацыя.

У Гродна ўзводзіцца домабудаўнічы камбінат, разлічаны на выпуск дэталей для зборных дамоў на 70 тысяч квадратных метраў жылой плошчы ў год. НА ЗДЫМКУ: на будаўніцтве галоўнага корпуса домабудаўнічага камбіната ў Гродна.

Мінск. Уваход у Батанічны сад.

АЖЫЦЦЁў ЛЕНЫЯ

МАРЫ

ЛЕНІН ВУЧЫЎ:

«Мы павінны мець новую тэхнічную базу для новага эканамічнага будаўніцтва. Гэтай новай тэхнічнай базай з'яўляецца электрыфікацыя перародзіць Расію... Электрыфікацыя на глебе савецкага ладу створыць канчатковую перамогу асноў камунізму ў нашай краіне...»

Васемнаццаце месца ў свеце займала наша краіна па выработцы электраэнергіі ў 1920 годзе. А цяпер СССР на многа апарэдыў па гэтым паказчыку ўсе найбольш развітыя ў прамысловых адносінах дзяржавы, апрача ЗША.

У мінулым годзе ў нас было атрымана 327 мільярдаў кілават-гадзін электраэнергіі, а к 1980 году выработка яе ўзрастае да 2.700—3.000 мільярдаў кілават-гадзін. За гэты перыяд Савецкі Саюз абганіў ЗША па агульнай вытворчасці электраэнергіі і па выдаткаванню яе на душу насельніцтва.

Высокімі тэмпамі развіваецца энергетыка ў нашай рэспубліцы. Магутнасць электрастанцый рэспублікі на канец 1961 года больш як у 9 разоў перавысіла даваенную. З пачатку сямігодкі вытворчасць электраэнергіі павялічылася ўжо ў 1,5 раза.

На поўную магутнасць працуе першая чарга Васілевіцкай ДРЭС. Уведзены ў эксплуатацыю першы блок буйнейшай у рэспубліцы Бярозаўскай ДРЭС, расшыраюцца магутнасці Васілевіцкай ДРЭС, Мінскай цэц-3 і Віцебскай цэц. У гэтым годзе будзе ўведзены ў строй першы аграгат Полацкай цэц.

ЛЕНІН ВУЧЫЎ:

«Адзінай матэрыяльнай асновай сацыялізма можа быць буйная машынная прамысловасць, здольная рэарганізаваць і земляробства».

У перыяд даваенных пцігодак у нас у краіне была створана буйная машынабудаўнічая прамысловасць, у прыватнасці, станкабудаванне. Асабліва бурна развіваецца гэта галіна індустрыі ў пасляваенныя гады. Рэспублікай аўта- і трактарабудавання стала наша Беларусь. На другой сотні тысяч вядзе лік выпускаемых трактараў адзін толькі Мінскі трактарны завод. Станкабудаўнічыя заводы Мінска, Віцебска, Гомеля, як і аўтамабільны і трактарны, адпраўляюць сваю прадукцыю не толькі ў іншыя раёны Саюза, але і ў дзесяткі замежных краін.

За 20 год у нашай краіне намечана пабудаваць 2.800 новых машынабудаўнічых і металапрацоўчых прадпрыемстваў, пераважна ва ўсходніх раёнах краіны, 1.900 старых — будыць рэканструяваны. Гэта дазволіць павялічыць агульны аб'ём вытворчасці прадукцыі машынабудаўнічай і металапрацоўчай прамысловасці ў 10—11 разоў, у тым ліку выпуск аўтаматычных і паўаўтаматычных ліній больш як у 60 разоў.

ЛЕНІН ВУЧЫЎ:

«Калі б мы маглі даць заўтра 100 тысяч першакласных трактараў... дык сярэдні селянін сказаў бы: «Я за камунію» (г. зн. за камунізм)».

На 1 студзеня 1962 года ў нашай краіне было 1.168 тысяч трактараў, у тым ліку прапашных — 620 тысяч. Апрача таго, у сельскай гаспадарцы працуе паўмільёна збожжавых камбайнаў, амаль дзвесце тысяч іншых камбайнаў, два мільёны розных складаных сельскагаспадарчых машын, каля 800 тысяч аўтамашын.

ЛЕНІН ВУЧЫЎ:

«Раней увесь чалавечы розум, увесь яго геній тварыў толькі для таго, каб даць адным усе выгады тэхнікі і культуры, а другіх пазбавіць самага неабходнага — асветы і развіцця. Цяпер жа ўсе цуды тэхнікі, усе заваёвы культуры стануць агульнанародным здабыткам...»

Прарочыя словы! Авалоданне ведамі, небывалы культурны рост народа — усё гэта стала рэчаіснасцю. Ні ў адной краіне свету не вучыцца столькі людзей, як у Савецкім Саюзе. У цяперашні час у навучальных установах краіны абучаецца звыш 50 мільёнаў чалавек. Навучэнцаў у вышэйшых і сярэдніх навучальных установах у нас налічваецца больш, чым ва ўсіх краінах Заходняй Еўропы, разам узятых. Нашы вышэйшыя школы выпускаюць амаль утры больш інжынераў, чым амерыканскія вышэйшыя навучальныя ўстановы. Толькі ў нашай рэспубліцы, якая раней была адсталай ускраінай царскай Расіі, працуюць 24 вышэйшыя навучальныя ўстановы, у якіх абучаюцца дзесяткі тысяч студэнтаў.

Нечуванага развіцця дасягнула савецкая навука. Сведчанне яе трыумфу — бяспрыкладныя палёты вакол Зямлі на касмічных караблях савецкіх касманаўтаў Ю. Гагарына і Г. Цітова.

СПРАВА ЛЕНІНА ПЕРАМОЖА

(Пачатак на 1-й стар.)

паласу гістарычнага развіцця — у перыяд разгорнутага будаўніцтва камуністычнага грамадства. Асноўныя задачы камуністычнага будаўніцтва знайшлі сваё канцэнтраванае адлюстраванне ў новай Праграме КПСС, прынятай гістарычным XXII з'ездам.

Гаворачы аб вялікай важнасці гэтага документа для ўсяго прагрэсіўнага чалавецтва, таварыш Л. Ф. Ільчоў адзначыў:

— Нашы праціўнікі спрабуюць сдвірджаць, быццам у новай Праграме КПСС перавага аддаецца прамысловасці, развіццю прамысловасці дзеля самой прамысловасці. Не, адказваем мы, у нашай Праграме даецца ўсебаковае навуковае абгрунтаванне камунізму, на першы план выстаўляецца развіццё эканомікі, асабліва прамысловай вытворчасці, але першынства ў ёй зусім іншае: яна аб'яўчае першынства чалавека.

Курс нашай партыі — ленінскі курс. Яна і ў далейшым будзе развіваць імклівымі тэмпамі прамысловасць, упорна змагаю-

ца за далейшы ўздым сельскай гаспадаркі, удасканалваць транспарт і сувязь, будзе узводзіць новыя гарады, заводы, фабрыкі, шахты, домны, электрастанцыі, арашальныя сістэмы, будаваць школы, бальніцы, клубы і жылыя дамы.

У імя чаго? У імя чалавека, для шчасця чалавека.

Тое, што мы калісьці планавалі і капіталісты называлі нездзяйсняльным, стала явай. У дакладзе прыведзены пераказаныя лічбы, якія сведчаць аб няспынным росце важнейшых відаў прадукцыі цяжкай прамысловасці СССР за 1923—1961 гады. Вось некаторыя з гэтых лічбаў, падазеныя ў параўнанні з ростам прамысловасці Злучаных Штатаў Амерыкі за той жа перыяд.

У 1923 годзе Савецкі Саюз вырабляў усяго толькі 615 тысяч тон сталі; 11,5 мільёна тон вугалю (у пераліку на каменны); крыху больш 5 мільёнаў тон нафты; менш чым 300 тысяч тон цэменту. Мы адставалі тады ад амерыканскага ўзроўню: па сталі — у 74 разы, па вугалю — у 52, па нафце — у 19 і па цэменту — у 87 разоў. За мі-

нулыя гады вытворчасць сталі ў Савецкім Саюзе ўзраста ў 115 разоў, вугалю — у 39, нафты — у 31 і цэменту — у 188 разоў. Вытворчасць жа ЗША павялічылася ўсяго толькі ў два разы, а здабыча вугалю нават зменшылася.

У выніку і суадносіны ўзроўняў вытворчасці сталі зусім іншымі. Савецкая вытворчасць да амерыканскай складала ў 1961 годзе: па сталі — 78 працэнтаў; па вугалю — 118 працэнтаў; па нафце — 47 працэнтаў, па цэменту — 94 працэнтаў.

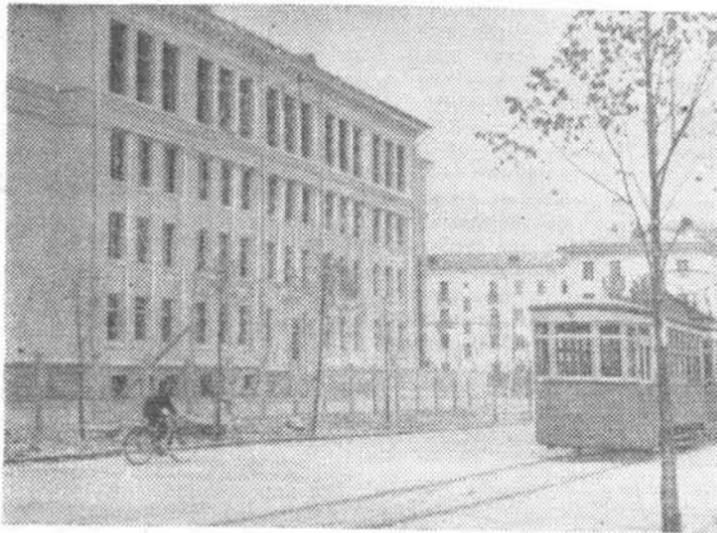
Працоўныя поспехі савецкіх людзей, рост эканамічнай магутнасці нашай краіны палюхаюць капіталістаў. Страх перад заўтрашнім днём аб'ядноўвае іх у антыкамуністычным паходзе рэакцыянераў усяго свету. Яны аб'явілі «халодную вайну» ўсяму прагрэсіўнаму, намагаюцца заступіць дарогу марксізму-ленінізму. Але гэта дарэмна па-туті.

У наш час камунізм стаў сапраўдным уладаром дум перадавага чалавецтва, яго ідэя аб'ядноўвае мільёны людзей, для якіх невыносна імперыялістычная хлусня і да спадобы праўда камунізму, які нясе працоўным сапраўды вольнае і шчаслівае жыццё. Барацьба за гэтае жыццё ўжо дала пышныя ўсходы на ўсіх кантынентах нашай планеты. Працоўныя ведаюць, што справа камуністычнага пераўтварэння нашай Радзімы, пачата явялікім Леніным, пераможа, бо яна знаходзіцца ў надзейных руках ленінскай партыі камуністаў.

Пасля заканчэння даклада Л. Ф. Ільчова прысутныя з вялікім натхненнем спяваюць партыйны гімн «Інтэрнацыянал».

У заключэнне адбыўся вялікі канцэрт.

Урачыстыя сходы, прысвечаныя памяці Ул. І. Леніна, адбыліся ў Кіеве, Мінску, Баку і іншых гарадах і вёсках нашай краіны.

НА БЫЛОЙ УСКРАІНЕ

Віцебшчына. Да Вялікай Кастрычніцкай рэвалюцыі гэта быў край азёр ды лясоў. Але аб тых часах цяпер мала хто памятае. Савецкія людзі ператварылі гэты край у адзін з прыгажэйшых і буйнейшых прамысловых цэнтраў.

Хто цяпер не ведае пра Полацкі нафтабуд, хто не ведае пра горад аршанскіх прадзільшчыкаў, пра віцебскіх дываноўшчыкаў! Доўга прышлося б пералічваць і называць мясціны, дзе сорак з лішнім год таму назад не было і праездных дарог.

Пабываем на адной з вуліц Віцебска, якая зараз носіць імя першага ў свеце савецкага касманаўта Юрыя Гагарына.

Уздоўж яе выстраіліся каптасы новых прадпрыемстваў, жылых шматпавярховых дамоў. Яшчэ задоўга да вялікай Айчыннай вайны тут узнікла та-

кое буйнае прадпрыемства, як швейнай фабрыка «Сцяг Індустрыялізацыі». Для швейнікаў за апошнія чатыры гады пабудаваны непадалёк ад фабрыкі два новыя шматпавярховыя дамы. У адным з іх размясцілася фабрычная паліклініка, забяспечаная навішай медыцынскай апаратурай.

Побач з фабрыкай на другім баку вуліцы Гагарына зараз будуюцца вялізныя вытворчы корпус завода гадзіннікавых дэталей. Крыху далей выстраіліся трохпавярховыя дамы, у адным з якіх знаходзіцца рабочая сталовая.

На базе былой шпатагна-вярочнай фабрыкі узнікла ваціна-ватная фабрыка; пабудаван кансервавы завод, непадалёк ад якога з'явілася яшчэ некалькі чатырохпавярховых жылых дамоў.

У канцы вуліцы Гагарына, побач з камбінатам будаўнічых матэрыялаў, адкрылася новае прадпрыемства — завод керамічных вырабаў. На некалькі кіламетраў прадоўжылася і гарадская трамвайная лінія. Яна ідзе далёка за вытворчы будынік камбіната.

Многа новага адбылося і ў жыцці рабочых калектываў. Швейнікі, напрыклад, саборна чаюць за прысваенне ганаровага звання калектыву камуністычнай працы. Чатыром цэхам і трынаццаці брыгадам фабрыкі гэта званне прысвоена. Каля 60 рабочых і работніц фабрыкі «Сцяг Індустрыялізацыі» без адрыву ад вытворчасці закончылі тэхнікум лёгкай прамысловасці і атрымалі дыпламы майстроў. Каля ста чалавек паступілі на вачэрныя і завочнае аддзяленні Інстытутаў. Зараз швейнікі змагаюцца за выкаланне зацверджанай ім сямігодня ведаў, згодна з якой усе працуючыя на прадпрыемстве ва ўзросце да 35 год да канца сямігодкі павінны атрымаць сярэдняю, сярэнетэхнічную або вышэйшую адукацыю. За гэты час тут многія работніцы атрымалі ўрадавыя ўзнагароды. Сярод іх старэйшая работніца фабрыкі, начальнік чацвёртага папшывачнага цэха Марыя Мацэшка, якая ўдастоена звання Героя Сацыялістычнай Працы, а маладая работніца Ніна Гойлава ўзнагароджана ордэнам Працоўнага Чырвонага Сцяга.

Так з кожным днём прыганяе наша жыццё, нашы людзі.

Мікола МАКАЕЎ.

НА ЗДЫМКАХ: Віцебск сёння.

АМЕРЫКАНСКІЯ ФЕРМЕРЫ ў МАСКВЕ

На працягу тыдня група амерыканскіх фермераў знаходзілася ў Савецкім Саюзе. Госці пабывалі ў Маскве, у Краснадары і ў Растове-на-Доне, азнаёміліся з пастаноўкай справы ў калгасах і саўгасах, сустрэкліся з савецкімі людзьмі.

Перад ад'ездам з Масквы амерыканскіх фермераў прыняў Старшыня Савета Міністраў РСФСР Д. С. Палянскі.

Госці з Амерыкі расказалі аб сваіх уражаннях, задалі рад пытанняў.

— Мы вельмі задаволены, што вам спадабалася знаходжанне ў Савецкім Саюзе, — сказаў Д. С. Палянскі. — Такія відзіты паляшчаюць узаемаразуменне і дружбу паміж нашымі народамі. Мы ўдзячны вам за тое, што вы запрасілі нашых калгаснікаў да сябе ў госці, і яны выкарыстаюць ваша запрашэнне.

Д. С. Палянскі перадаў амерыканскім фермерам прывітанне і добрыя пажаданні ад Старшыні Савета Міністраў СССР Мікіты Сяргеевіча Хрушчова.

З кожным днём шырыцца размах вясновых палёвых работ у калгасах і саўгасах Брэсцкай вобласці. Шырока выкарыстоўваецца авіяцыя. З дапамогай самалётаў падкормліваюцца псе-вы, уносяцца ў глебу мінеральныя ўгнаенні, аядзецца барацьба з пустазеллем і шкоднікамі палёў. НА ЗДЫМКУ: пілот Міхаіл Сакалоўскі перад вылетам на падкормку псеваў удакладняе па карце ўчасткі.

МІЛЬЁНЫ БЛЯШАНАК КАНСЕРВАЎ

Розных спецыялістаў для работы на трынажтных прадпрыемствах рыхтуюць у школе пры Віцебскай фабрыцы «КІМ». Вытворчае навучанне праходзяць яны ў цэхах фабрыкі. НА ЗДЫМКУ: майстар вытворчага навучання Н. А. Варанота (злева) і навучэнцы Л. Аксютчанка і Д. Целяцінская на практычных занятках у адным з цэхаў фабрыкі.

АДНОЎЛЕНАЯ ЗЯМЛЯ

Вузкая дарога з глыбокімі калінамі змейкай уецца па лесе. Паабал шумяць яліны і сосны, над верхавінамі бяроз раскінулі свае шатры дубы-волаты. Але вось лес расступіўся, і перад вачыма адкрылася бяскрытая раўніна. Колькі хапае вока, палі і палі, перарэзаныя асушальнымі каналамі. Нарэшце на гарызонце паказаліся пабудовы невялікага гарадка. Гэта пасёлак Сосны — цэнтр саўгаса імя 10-годдзя БССР, што на Любаньшчыне.

І пасёлак і палі — справа рух савецкіх людзей, якія ў 30-х гадах прыйшлі сюды ў цэнтр Мар'інскага балота, каб зрабіць яго квітнеючым краем.

Капаліся канавы, пракладваліся дарогі, будаваліся баракі для жылля, падсобныя памяшканні, майстэрні. Нялёгка прыходзілася людзям, але яны перамаглі.

З кожным годам расла, набірала сіл маладая гаспадарка. Але мірнае жыццё савецкіх людзей парушыў вораг. Нямецка-фашысцкія захопнікі ўшчэнт разбурылі саўгас. Прыйшла ў нягоднасць асушальная сетка, зараслі каналы. Востраў Сосны стаў яшчэ больш страшным, чым быў да асваення. Здавалася, спатрэбіцца дзесяткі год, каб аднавіць усё спачатку. Аднак воля савецкіх людзей і на гэты раз перамагла.

Як толькі над Мар'інскім балотам адгрымелі апошнія артылерыйскія залпы, з партызанскіх атрадаў, а пасля і з радоў Савецкай Арміі пачалі вяртацца ў родныя мясціны былыя будаўнікі саўгаса. Шмат давалася працаваць, каб залячыць нанесеныя вайной раны.

Затое не пазнаць цяпер саўгаса імя 10-годдзя БССР. За ім замацавана больш 6 тысяч гектараў зямлі. Асушаныя тарфянікі — гэта сапраўды залатое дно, крыніца багацця прадуктаў сельскай гаспадаркі. Летась, нягледзячы на капрызы прыроды, хлебарабы вырастлі багаты ўраджай усіх культур. З кожнага гектара сабраны па 26 цэнтнераў збожжавых, па 220 цэнтнераў бульбы, 320 цэнтнераў цукровых буракоў. Не падвяла і кукуруза. 620 цэнтнераў зялёнай масы з пачаткамі даў кожны гектар пасаваў на плошчы ў 400 гектараў.

Саўгас мае ў асноўным мясамалочны напрамак. Па вытворчасці прадуктаў жывёлагадоўлі саўгас пераўзыйшоў паказчыкі, прадагледжаныя на канец сямігодкі.

Творцамі багацця ў гаспадарцы з'яўляюцца людзі. У саўгасе — чатыры Героі Сацыялістычнай Працы, 25 чалавек носяць на сваіх грудзях ордэны Леніна і Чырвонага Працоўнага Сцяга, больш ста чалавек узнагароджаны залатымі і срэбранымі медалямі. Выстаўкі дасягненняў народнай гаспадаркі СССР.

Багаты саўгас выдатнымі лю-

дзмі. І дзяржава дзякуе ім за самаадданую працу. Вось яны жыве, напрыклад, сям'я Лялешаў. Сам гаспадар загадвае малочнай фермай, дачка Аня — даярка, зяць таксама на ферме. Месячны даход сям'і — 200 рублёў. Свая хата, прысядзібыны ўчастак, хатняя жывёла, сад.

Такіх сем'яў у саўгасе сотні. Палеская зямля, пераўтвораная воляй савецкіх людзей, стала крыніцай іх багацця.

У Соснах на некалі пясчанай выспе, дзе цяпер размешчаны рабочы гарадок, побач з дабротнымі памяшканнямі высяцця клуб, бібліятэка, школа-дзесцігодка, пошта, дзіцячы сад і яслі, радыёвузел, сталовая, прадуктовыя магазіны. З саўгаса ў раённы цэнтр курсіруюць аўтобусы. Добрая слава ідзе аб палескім саўгасе імя 10-годдзя БССР. Не адзін раз дэманстравала гаспадарка свае працоўныя поспехі на Усесаюзнай выстаўцы дасягненняў народнай гаспадаркі. Аднак дружны калектыв не спыняецца на дасягнутым. У чацвёртым годзе сямігодкі на сто гектараў сельгасугоддзяў саўгас атрымае 1 000 цэнтнераў малака і 150 цэнтнераў мяса ва ўбойнай вазе. З кожнага гектара будзе сабраны па 35 цэнтнераў збожжавых, 400 цэнтнераў цукровых буракоў, 750 цэнтнераў зялёнай масы кукурузы.

У бліжэйшыя гады ў саўгасе намечаны вялікія работы па механізацыі працаўніцтва працаўнікоў на фермах, у палыводстве. Многа будзе зроблена па паліпашэнню бытавых умоў, у культурным будаўніцтве.

Далёка навокал бачны электрычныя агні гарадка. Гэта агні новага жыцця, святло камунізма, да якога шырокімі крокамі ідзе наш савецкі народ.

В. БИЧОК.

Яшчэ зусім нядаўна тут не было нічога, апрача сухога быльнягу ды некрунтай ціліны. «Цаліна» гэта знаходзілася не ў далёкім Казахстане, а на нашай беларускай зямлі, больш дакладна, на паўднёвай ускраіне горада Ліды. Цяпер тут іншая карціна. На былой пустыцы выраслі новыя гарадскія кварталы і самы прыгожы з іх — заводскі. У ім вызначаюцца галоўны корпус малочна-кансервавага завода, воданасорная вежа, клуб. Праз пасёлак працягла чыгуначная магістраль.

Разам з дырэктарам малочна-кансервавага завода Віктарам Іванавічам Смарчковым праходзім па цэхах і аддзяленнях вытворчасці, гаворым з людзьмі. Многа тут цікавага. За апошні час з'явілася нямала новага тэхналагічнага абсталявання, складаных аграгатаў. Нядаўна ўстаноўлены вялізныя вежавыя краны, пастэрызатары і іншае, што намнога аблягчае працу чалавека і прыкметна павышае культуру вытворчасці.

У адным з цэхаў мы пазнаёміліся з лепшай апаратчыцай завода, дэпутатам гарадскога Савета Нінай Арцём'еўнай Поклап. Пазнаёміўшыся, разгаварыліся. Ніна Поклап — ветэран завода. Яна прышла разам з будаўнікамі, узводзіла першыя прамысловыя аб'екты. Цяжка было, але гэта не спалохала жанчыну. Наадварот, яе сэрца радавалася, што ў яе родным горадзе пачалося будаўніцтва яшчэ аднаго буйнага прадпрыемства. І Ніна Арцём'еўна з задавальненнем працавала на розных работах: была і будаўніком-тынкаўшчыкам, і землякопам, і рознарабочай.

— Цяпер іншая справа, — гаворыць Н. А. Поклап. — На былой пустыцы ўзведзена першакласнае прадпрыемства. І радасна ўсведамляць, што ў яго стварэнні ёсць і твая частка працы.

Гэта сапраўды так. Прычым, завод з году ў год працягвае расці, пашыраць свае магутнасці. У параўнанні з першым сезонам прадпрыемства павялічыла выпуск прадукцыі больш чым у 10 разоў.

Цяпер завод выпускае дзесяткі відаў малочнай прадукцыі — сухое малако, сметанковае мала, розныя сырыкі, смятану, марожанае і многае іншае. Прадукцыя з маркай «Лідскі малочна-кансервава завод» можна сустраць не толькі ў Беларусі, а ў гарадах і многіх прамысло-

вых цэнтрах нашай неабсяжнай краіны. І ўсёды яна карыстаецца вялікім попытам.

Расце завод, растуць і яго людзі. Многія з іх сталі цудоўнымі майстрамі вытворчасці і ўдарнікамі камуністычнай працы. Гэта сушылышчыца, дэпутат гарсавета Ларыса Пятроўна Анацка, слесар-рамонтнік Антон Францавіч Шамры, санітарны тэхнік Канстанцін Шаблінскі і многія іншыя. Яны з'яўляюцца гонарцамі калектыву, іх імёны красуюцца на заводскай Дошчы гонару і ў гарадскім краязнаўчым музеі. Нямала сярод рабочых рацыяналізатараў і наватараў вытворчасці.

Вось адзін са старэйшых майстроў завода Віктар Станіслававіч Шышко. Тут ён вырастаў ад радавога рабочага да кваліфікаванага майстра і таленавітага вынаходніка. З пачатку сямігодкі ён унёс і ўкараніў у вытворчасць больш дзесяці каштоўных рацыяналізатарскіх прапаноў, якія дазваляюць прадпрыемству штогод эканоміць не адну тысячу рублёў.

Апошнія яго арыгінальныя вынаходніцтва — спецыяльны станок для газавай зваркі канцоў поліэтыленавай тары. Гэта новаўвядзенне зараз укараняецца таксама і на іншых прадпрыемствах малочнай прамысловасці.

Многа цікавага можна сказаць аб рабоце майстра Надзежды Дамітрыеўны Трухановіч, інжынера Мікалая Мікалаевіча Быкоўскага і інш. У адказ на гістарычныя рашэнні XXII з'езда КПСС калектыву завода даў слова датэрмінова выканаць гадавы план і дадаваць даць на дзесяткі тысяч рублёў малочнай прадукцыі.

Цяпер тут поўным ходам ідзе рэканструкцыя вядучых

участкаў вытворчасці. Гэта дазволіць заводу яшчэ больш павялічыць вытворчыя магутнасці і зрабіць больш разнастайным асартымент.

Дзесяць год таму назад гэты завод быў адзіным у Гродзенскай вобласці, які выпускаў кансервы. Цяпер падобныя прадпрыемствы пабудаваны ў Навагрудку, Радуні і іншых гарадах і райцэнтрах Гродзеншчыны. Вобласць штогод выпускае мільёны бляшанак розных кансерваў.

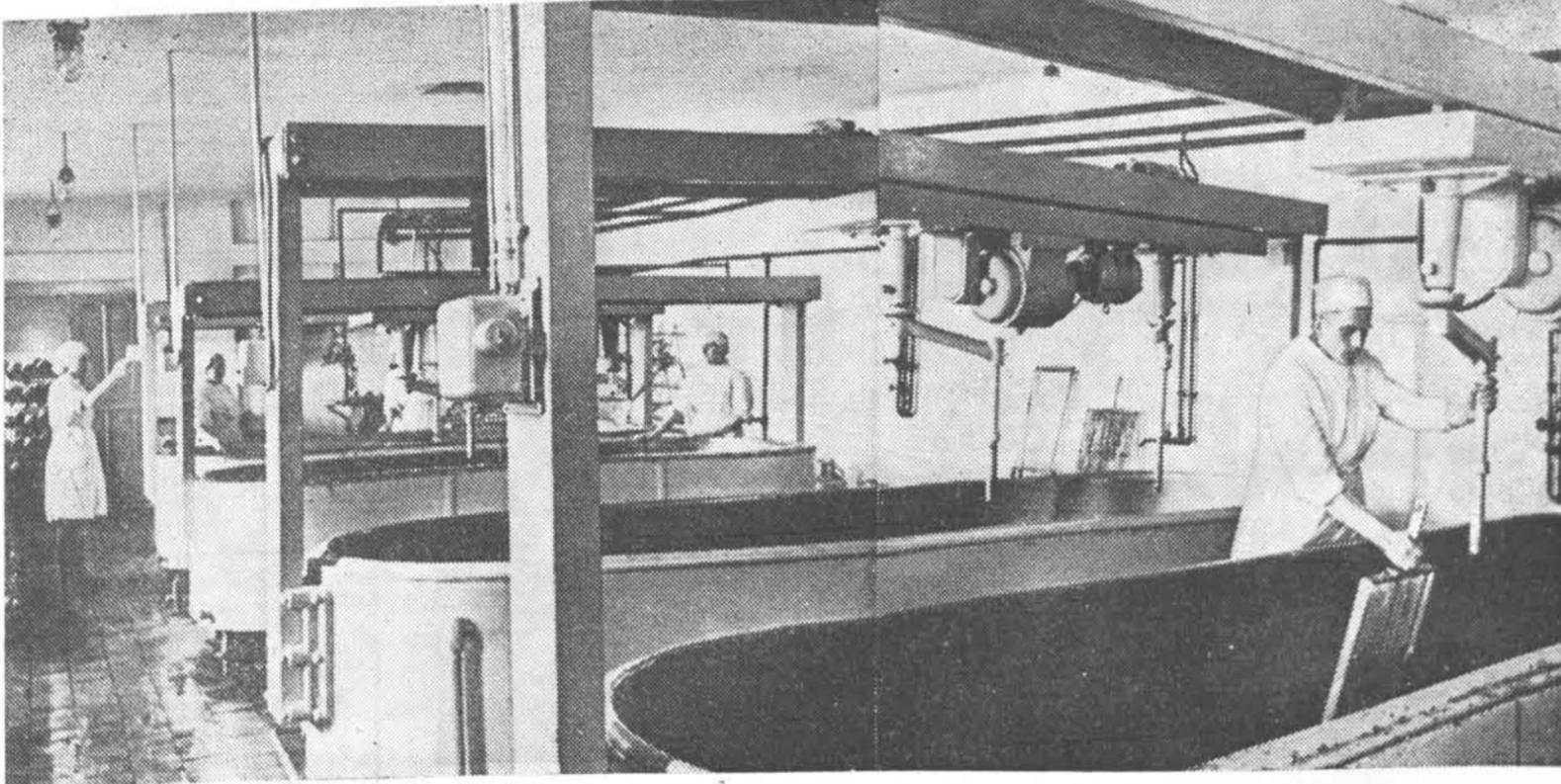
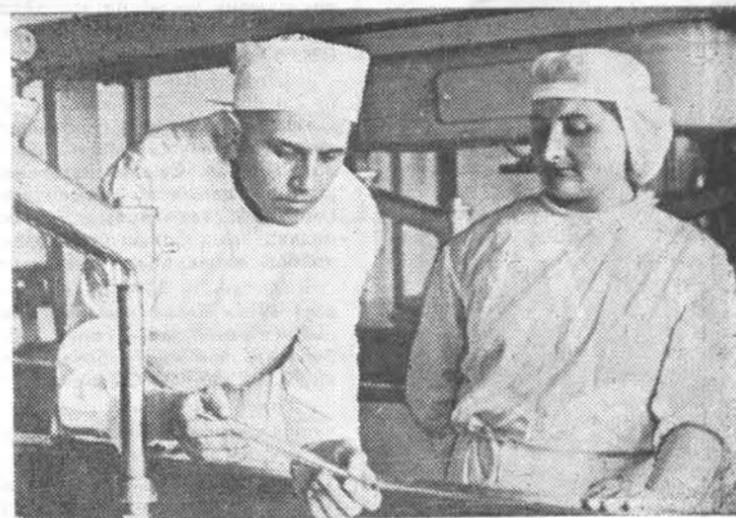
Хутка развіваюцца і іншыя галіны прамысловасці. Характэрны такі прыклад. Да савецкай улады прамысловасць Заходняй Беларусі згортвалася, скарачалася армія рабочых, расло беспрацоўе. У пошуках кавалка хлеба тысячы рабочых эмігрыравалі за мяжу. Цяпер адбываецца адваротнае. Хутка развіваюцца кансервавая, тэкстыльная, машынабудаўнічая і іншыя галіны прамысловасці. Толькі за апошнія дзесяцігоддзі ў вобласці пабудаваны і ўведзены ў эксплуатацыю дзесяткі розных прамысловых прадпрыемстваў. Армія рабочых за гэты перыяд вырасла больш чым на 20 тысяч чалавек. Сярод рабочых цяпер можна сустрэць і былых эмігрантаў.

А. КАСЕНКА

Каля 16 тон малака паступае штодзённа з калгасаў і саўгасаў раёна на Клецкі маславы завод. На прадпрыемстве робяць сыры, масла і іншыя малочныя прадукты. У мінулым годзе завод адправіў у гандлёвую сетку рэспублікі 2356 цэнтнераў сметанковага масла, сотні цэнтнераў сыроў і многа іншай малочнай прадукцыі. Калектыву прадпрыемства паспяхова завяршыў вытворчае заданне першага квартала бягучага года.

НА ЗДЫМКАХ: 1. Старшы майстар Аркадзій Аляксандравіч Язэпчык і перадавая рабочая Алена Антонаўна Шастак.

2. Агульны выгляд сыраварнага цэха.

ЖЫВОЕСЛОВА

З ПЕРАЖЫТАГА

Аляксея Слесарэнку ведаюць і на буйным прадпрыемстве, і ў самым далёкім калгасе ў Беларусі. З жывым беларускім словам артыст выступае перад рабочымі, калгаснікамі, інтэлігенцыяй, школьнай дзетварой. У рэпертуары артыста-чытальніка шмат твораў беларускіх пісьменнікаў, але больш за ўсё твораў народнага песняра Беларусі Якуба Коласа.

Як хлопчык з беларускай вёскі, дзякуючы Савецкай уладзе, стаў артыстам, як мастацкае беларускае слова з любоўю слушаюць у рэспубліцы і за яе межамі, раскажае Аляксей Слесарэнка ў сваіх успамінах, некалькіх фрагментаў з якіх мы пачынаем друкаваць з гэтага нумару.

МНОГА год назад у глыбі беларускага Палесся, на Брагінішчыне, будучы вучнем сялянскай школы першай ступені, я вывучыў напамінь надзвычай папулярны сьрод вясковага люду верш «Асадаі назад». Вучыў яго пасля ўрокаў у класе ў прысутнасці дзеда Гаўрылы, які паліў грубка і вартаваў «наша вучылішча», як ён не без гонару любіў гаварыць.

Прыслушаўшыся да радкоў,

якія я паўтараў уголос, дзед адразу назваў іх аўтарам:

— Якуб Колас... Во хто гэта напісаў. Але так ён, браце ты мой, падпісвае толькі свае вялікія ды малыя вершы. Для ўсяго ж іншага ў яго ёсць другое імя — Тарас Гушча... Ну, дык вось, калі дзе дзевяццацца прачытаць таго, другога, то ведай, што ён апіяні не Гушча, а ўсё той жа Якуб Колас.

Толькі значна пазней я даведаўся, чаму наш вартаўнік праніпаў такі «бляск эрудыцыі», будучы амаль непісьменным чалавекам: ён даходзіў да ўсяго прыроджанай кемлівасцю і выключнай памяццю. Цяжка было зразумець, як ён мог, ніколі ні дзе не вучыўшыся, чытаць напамінь сялянам, вучням і наогул першаму стрэчнаму вялікіх раздзелы з «Новай зямлі». Гэты самабытны дзед якраз і быў тым першым чалавекам, які абудзіў у мяне любоў да твор-

часці Коласа і з'явіўся непаўторным майм настаўнікам у чытанні.

Завучваў тэксты дзед Гаўрыла дома, лежачы на печы і ўважліва слухаючы гучнае чытанне ўнучка Лаўрэна, які рыхтаваў урокі. Гэта быў старанны хлопец, заўзяты чытач школьнай бібліятэкі, але нейкі беспамятны. Не ў прыклад свайму дзеду, ён ніколі не запамінаў вершаў. Як толькі адкладаў на яго гадзіну кніжку, завучанае адразу ж вылітала з галавы.

У такіх выпадках дзед падаваў унучку «рэплікі» з печы. З дзедавай памяццю давілася ўсё наваколле. Дзед горача любіў тэатральнае мастацтва і шчыра яму служыў. У сельскім драмгуртку яму адводзілі незайздросную ролю суфлёра. Але дзеда гэта не засмучала — часта сваім выкананнем ён рабіў не галоўнай. Сядзячы ў будцы, ён «падаваў тэксты» проста з галавы. Чатырох-пяці рэпетыцый было даволі, каб стары ведаў усю п'есу напамінь. Падказваючы «артысту», які заблытаўся ў словах, суфлёр настолькі ўзвышаў голас, што яго ўжо можна было пачуць і ў самым канцы залы. І тады, услед за дзедам, на ўсю моц «падавалі тэкст» ачмурэламу ад крыкаў

«артысту» ўжо і самі глядачы. А паміж дзеямі дзед пад воплескі вылазіў з будкі і чытаў які-небудзь твор любімага ім Якуба Коласа. Чытаў ён перад заслонай, і часу яму хапала, бо дэкарацыі перастаўляліся надзвычай доўга. Яго выступленню чакалі і часта прымалі іх лепш, чым нават сам спектакль.

У завучаны з чужога голасу аўтарскі тэкст дзед часта ўстаўляў свой уласны, пабудаваны на мясцовым жыццёвым матэрыяле. Гэта была сакавітая імпрызацыя, рыфмаваная і рытмічная.

Бясспрэчна, здольны і схільны да мастацтва дзед Гаўрыла так і не здолеў за свой доўгі век выйсці на шырокія прасторы людскога жыцця. Гаротны лёс дарэвалюцыйнага парабка не даў магчымасці яму ў свой час разгарнуць — хто ведае, — можа, і вялікі самабытны талент.

У дванаццатаю гадыну Карстрычніка на традыцыйным школьным ранішніку адбыўся мой дзіцячы чытальніцкі дэбют. Коласаўскае «Асадаі назад» якраз і з'явілася тым вершам, праз які я перажыў тады першыя ў жыцці хвіліны хвалявання на віду ў людзей і незабыўную асалоду творчай радасці.

На ранішніку, як і заўсёды, апрача дзяцей, былі і дарослыя. У першым радзе сядзеў дзед Гаўрыла і больш за ўсіх пляскаў у далоні. Ён тут жа выдаваў выканаўцам смачную «прэмію» са свайго ўласнага саду. Пашчаслівіла і мне атрымаць ад яго пасля чытання вялікі духмяны антонаўскі яблык. Калі скончыўся ранішнік, дзед запрасіў да сябе ў госці дзяцей — удзельнікаў канцэрта — і даў нам, як кажуць, «афіцыйны прыём і абед»... Падсунуўшы стол да дубовай канапы, стары насадыў нас на яе і на прынесены з сенцаў услон. Пасярэдзіне стала наставіў вялікую гліняную міску, поўную мёду, і збан квашаных гуркоў. Атрымаўшы ад дзеда па добрай ласце хлеба, мы высьлём гуртам адкусвалі хрумсткія гуркі і ласаваліся пахучым мёдам.

Пасля пачатку дзед паказваў нам усё тое, на што ён быў здатны. Перш за ўсё прачытаў нам «Дзядзьку-кухара». Часта даводзілася мне чуць у дзедавым выкананні гэты прасякнуты коласаўскім гумарам жывы малюнак з дзіцячых год вялікага песняра, і кожны раз я захапляўся па-новаму, бо і сам выканаўца, мусіць, не ведаў, колькі ў яго ёсць сваіх варыянтаў на выдатны твор народнага паэта.

Пасля чытання дзед іграў на скрыпцы, спяваў жартоўныя беларускія песні, скакаў «барышо», паказваў, «як бугай б'ецца з воўкам», прыдумваў розныя гульні і, урэшце, завёў грамафон з блішчатай трубаю. Як зачараваныя, слухалі мы запіс выступленняў дарэвалюцыйных, цяпер ужо забытых комікаў «Вім-Бом».

Мінаў час. Пасеянае дзедам Гаўрылам зерне любві да творчасці Якуба Коласа не зарасло пустазеллем у маёй душы. Дагледжанае руплівай рукою настаўніка Лукаша Пілпавіча Дуброўскага, яно дало добры плён.

Выкладчык беларускай мовы і літаратуры Брагініскай школы другой ступені Дуброўскі быў надзвычай цікавы чалавек. Два захапленыя вызначалі своеасаблівасць яго характару: кнігі і дзеці. Яны цалкам паглыналі яго. Ён быў выдатным натхнёным настаўнікам. Мастацкую літаратуру глыбока ведаў і памастацку яе выкладаў.

Красавік, красавік...
Па-вясенняму вее вецер,
Ціха гойдае хвалі
Шумлівай, імклівай ракі.
І ад ранку да вечара
Звоніць зялёнае вецце —
Гнёзды ўюць, завіхаюцца
Рупныя птушкі — гракі.

Фотаэцюд А. Лукашова.

У школе быў створаны літаратурны гурток. Лукаш Пілпавіч Дуброўскі горача падтрымаў нашу ініцыятыву, склаў праграму і згадзіўся быць кіраўніком. Я быў самы малодшы ў гуртку і таму доўга не мог дачакацца сваёй чаргі на чытанне. Толькі ўжо напярэдадні зімовых канікул Лукаш Пілпавіч, прыкмеціўшы маё хваляванне, сказаў, што пасля канікул гурток пачне вывучаць паэму Коласа «Сымон-музыка» і першым буду чытаць я.

Радасна ўзрушаны, ішоў я дадому. І азарыла мяне думка — так падрыхтавацца да чытання ў гуртку, каб не з кніжкі, як усё іншыя, а напамінь прачытаць «Сымона-музыка».

Як задумаў, так і зрабіў. Яшчэ не паспелі прамільгнуць кароткія дзенькі зімовых канікул, як «Сымон-музыка» засеў у мяне ў галаве. У першы дзень заняткаў гуртка сябры слухалі, як зачараваныя. Чым далей разгортваліся падзеі сымонавага жыцця, тым больш натхнёнымі рабіліся іх твары.

Лукаш Пілпавіч моўчкі хадзіў паміж партаяў на класным пакоі. Час ад часу ён кідаў дапытлівы позірк у мой бок і падбадзёрваў добрабычлівай усмешкай. Памяць мая вытрымала першае выпрабаванне: доўгі эпічны твор, — радок у радок, прагучаў да канца.

Слухачы мае былі ў захапленні. Паціскалі рукі, віншавалі і дзякавалі. Лукаш Пілпавіч папрасіў паўтарыць чытанне перад настаўнікамі і вучнямі старэйшых класаў. Нават і тых, хто добра ведаў і разбіраўся ў творчасці Якуба Коласа, зацікавіў цяпер «Сымон-музыка» ўжо з пункту гледжання ёмістасці дзіцячай памяці.

Вынікі майго чытальніцкага дэбюта былі зусім неспадзяванымі. Бацька мой, расчулены пахваламі настаўнікаў у мой адрас, прадаў на кірмашы свае адзіныя хромавыя боты і купіў мне ў Брагіне бобрыкавае паліто і картовыя, на выпуск пад чаравікі, штаны. Гэта была мая першая, і трэба сказаць, зусім неблагая трыфікацыя.

З таго часу мне даводзілася завучваць напамінь многіх твораў Якуба Коласа, Янкі Купалы і іншых пісьменнікаў і чытаць іх на літаратурных вечарах і канцэртах мастацкай самадзейнасці.

Даўно мінулі дні маленства, але падзеі тых дзён звычайна ўспамінаюцца больш ярка, чым падаўна.

Аляксей СЛЕСАРЭНКА.

НАШ АДРАС

Мінск, Ленінскі праспект, 77.
Дом друку. Для пісьмаў: Мінск,
панштовае скрапіла № 14.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ.

РАЙ АКАЗАЎСЯ ПЕКЛАМ

У № 31 (615) газеты «Голас Радзімы» быў надрукаваны рэпартаж з прэс-канферэнцыі, якая праходзіла 18 красавіка 1962 года ў Цэнтральным Доме журналіста ў Маскве. На прэс-канферэнцыі зрабілі свае заявы і адказалі на шматлікія пытанні савецкіх журналістаў і зарубажных карэспандэнтаў грамадзяне Савецкага Саюза А. І. Голуб і Н. С. Вахмякоў.

Вядома, што, працягваючы палітыку «халоднай вайны», замежныя разведкі, пры прамым удзеле прадстаўнікоў афіцыйных улад некаторых заходніх дзяржаў, не грэбуючы ніякімі сродкамі, спрабуюць схіляць савецкіх грамадзян, якія прыязджаюць за мяжу, да здрады Радзіме, стараюцца завербаваць іх для падрыўнай і шпіёнскай дзейнасці супраць Савецкага Саюза. Выкарыстаўшы такога чалавека ў сваіх карысных ганебных мэтах, замежныя разведкі перастаюць цікавіцца яго лёсам і проста выкідаюць, як хлам. Перабежчыкі, паспытаўшы «шчаслівага» жыцця ў «вольным свеце», расчароўваюцца і імкнуцца вярнуцца на Радзіму.

Голуб і Вахмякоў, з якімі здарылася падобная гісторыя, на прэс-канферэнцыі расказалі аб сваім жыцці ў «вольным свеце» і адносінах да іх з боку ўлад. Улад цікавіў не лёс людзей, якія апынуліся ў чужой краіне, не іх работа, а розныя шпіёнскія звесткі аб Савецкім Саюзе. Замежная разведка імкнулася атрымаць дакладныя даныя аб ваінскіх часцях, аб абаронных прадпрыемствах. Голубам і Вахмяковым займалася і амерыканская разведка, якая падвергла іх больш падрабязным допытам. Усё гэта не магло не зрабіць адпаведнага ўплыву на думкі перабегчыкаў.

«Хістанні і пачуцце глыбокага расчаравання, якія з'явіліся даволі хутка пасля майго ўчынку, ўсё больш умацняліся, — гаворыць у сваёй заяве Голуб. — У Галандыі я зразумеў, што дала мне Радзіма, любімая работа, родныя і блізкія мне людзі, якіх я палюў у Савецкім Саюзе».

Голуб і Вахмякоў нядоўга прабывалі на чужыне, хутка яны звярнуліся да прадстаўнікоў савецкіх пасольстваў з просьбай дапамагчы іх звароту на Радзіму.

У сённяшнім нумары газеты мы друкуем здымкі, зробленыя на прэс-канферэнцыі: 1. А. І. Голуб. 2. Н. С. Вахмякоў. 3. У зале прэс-канферэнцыі.

